

Hoofdstuk 1

Ritmisch bonk ik met mijn voorhoofd tegen het toiletdeurtje. 'Stommeling, stommeling, stommeling,' mompel ik tegen mezelf.

'Gaaf het?' klinkt het aan de andere kant van de deur. Iemand moet me achterna gekomen zijn.

'Jawel. Bedankt.'

En dan, als ze niet weggaat: 'Ik kom eraan.'

Zuchtend hijs ik mezelf overeind. Ik doe de deur open en staar in het gezicht van een oudere vrouw. Zou ik haar moeten kennen? Is ze misschien een tante of oudtante van Laura? Ik ben zo slecht in het onthouden van gezichten. Aan de andere kant lijken al die tantes die je op verjaardagen, jubilea en begrafenissen ziet ook op elkaar. Ze hebben allemaal dezelfde grijze permanentjes, steunkousen en plooirokken. Misschien maakt ze wel deel uit van een geheim genootschap van tantes dat je kan inhuren voor allerlei familieaangelegenheden. Gewoon, ter opvulling.

Moederlijk aait ze me over mijn rug.

'Probeer je emoties onder controle te houden.'

In het genadeloze tl-licht kijk ik in de spiegel. Mijn kapsel zakt scheef. Ik heb niet eens controle over mijn eigen haar. Als een razende begin ik met het herschikken van haarspeldjes en het wegvegen van mijn doorgelopen

mascara, met als eindresultaat dat ik eruitzie als een pandabeertje met een bad hair day.

‘Kom, ze wachten op je.’

Mij onder mijn oksel ondersteunend loodst ze me terug naar de zaal. Ik schaam me dood. Rij voor rij draaien mensen zich *naar ons om*. *Kijken* ze geërgerd, of verbeeld ik het me maar? Het geheime genootschap laat me los. De laatste paar meter naar de kansel zal ik zelf af moeten leggen. Ik probeer op mijn tenen te lopen om het indringende klik-klak-geluid van mijn hakken op de houten vloer te onderdrukken. Het helpt niet. Ik heb de lichtvoetigheid van een olifant. Bij iedere stap schieten mijn hielen uit de hakken en zwabber ik alle kanten op. Ik weet het zeker: de uitvinder van de stiletto is een vrouwenhater. Als een nijlpaard stamp ik langs de kist waar Laura in ligt. Ze lijkt niet meer op zichzelf. Snel kijk ik weg. Liever herinner ik me haar zoals ze was toen ze nog leefde. Hoe we samen in het kikkerbadje speelden, of samen spijbelden. Hoe ze de tequila uit de drankkast van haar vader overgoot in een spafles zodat we stiekem dronken konden worden. Haar vader kwam er pas een half jaar later achter, toen hij op een verjaardag tot zijn grote schaamte water serveerde in plaats van een versterkertje.

De stilte in de zaal wordt doorbroken door een giechel. Ben ik dat? Snel sla ik mijn hand voor mijn mond. Zo’n vijftig paar ogen kijken me verbaasd aan. Ik ben heel

slecht in begrafenissen. Ik feliciteer in plaats van te condoleren, ik lach als mensen huilen en andersom. Ze denken zeker dat ik gek ben. Ik neem het ze niet kwalijk. Ik twijfel ook aan mijn eigen verstand.

‘Sorry voor de onderbreking.’

Op een snik hier en daar na is het helemaal stil in de zaal. Ik moet iets zeggen, mag de uitvaart niet nog langer ophouden. Nu. NU!

‘Ahum.’

Plots word ik vijftien jaar terug in de tijd geslingerd. Ik sta voor het bord en hou een spreekbeurt. De leraar heeft allang geen controle meer over de klas en staart zuchtend voor zich uit, terwijl ik de propjes papier probeer te ontwijken. Dan kijk ik naar Laura. Bemoedigend kijkt ze me aan, alsof ze wil zeggen: ‘Je kunt het.’ Ik draai me naar haar toe en spreek.

‘Een leven lang zijn we vriendinnen geweest. En nu sta ik hier en doe het ondenkbare: ik hou een grafrede. Voor jou. Terwijl wij verder gaan en ouder worden, blijf jij voor eeuwig jong. Je had nog een heel leven voor je. Zoveel onvervulde dromen en ongerealiseerde doelen.’

Plotseling heb ik het gevoel dat mijn keel wordt dichtgeknepen. Het is het soort gevoel dat voorafgaat aan een huilbui. Alstublieft, niet nu. Niet nu alle ogen op mij gericht zijn. In gedachte spreek ik mezelf vermanend toe: ‘Kom op, probeer je als een normaal mens te gedragen.’

Kon ik maar elegant huilen. Zoals de vrouwen in oude Franse films, die met de punt van hun kanten zakdoek zachtjes de hoeken van hun ogen betten. In plaats daarvan begin ik met lange uithalen en veel gesnotter te loeien als een luchtalarm. Hysterisch huilend word ik door het geheime genootschap terug naar mijn stoel geholpen. Het gekke is dat ik niet eens weet waarom ik huil. In eerste instantie natuurlijk om mijn vriendin, die voortijdig uit het leven is gerukt, maar ik kan niet aan het gevoel ontsnappen dat ik ook om mezelf huil. Want Laura kan haar doelen niet meer realiseren, maar wat zijn mijn doelen? Ik heb een baan, een huis en een vriend. Maar is dat dan alles?

Thuis tel ik de minuten af tot Nick terugkomt van zijn werk. Ik voel me heel klein en zielig en moet nodig mijn verhaal kwijt.

In de tussentijd...